

דניאלה מלר | ילדה כותאב; נעלי אילת ותפוחים מסוכרים
שמן על קנבס | 2019

מגדר | כתב עת אקדמי רב תחומי למגדר ופמיניזם

גיליון שישי | דצמבר 2019

מיכל אלון – תירוש ואורפז ברגר | מי ניצל מינית את מי? מסגורן של הנערות בסיקור העיתונאי של פרשת "הזמר המפורסם והקטינות"

תקציר

מחקר זה בוחן את מסגורן של הנערות בסיקור העיתונאי של פרשת "הזמר המפורסם והקטינות" דרך ניתוח תוכן איכותני של הכתבות שסיקרו את הפרשה בעיתונים "הארץ" ו"ישראל היום". פרשת "הזמר המפורסם והקטינות" מעוררת עניין מחקרי משום שמעורבים בה מספר גברים, אשר אחד מהם הנו מפורסם, ומספר קטינות. ארבעת המאפיינים האלה (ריבוי תוקפים, עבירות מין בהן מעורבים מפורסמים, ריבוי מותקפות ועבירות מין בקטינות) זכו להתייחסויות מחקריות כאשר הופיעו בנפרד בפרשות קודמות. עם זאת, טרם נחקר הסיקור העיתונאי של פרשות הכוללות את ארבעת המרכיבים.

ממצאי המחקר מלמדים על מסגורן של הנערות בהתאם לארבעה מוטיבים: "דה-הומניזציה" של הנערות והצגתן כאובייקטים נטולי אנושיות, רגש ותבונה; יצירת דה-לגיטימציה שלהן באמצעות הצגתן כלא אמינות, כלא מוסריות וכ"עדות בעייתיות"; זריעת ספק בכך שמדובר בעבירת מין חמורה בעקבות תיאור יחסי המין כטריוויאליים מנקודת מבטן של הנערות; ותיאור "עולם הזוהר" הנחשק אליו משתייך הזמר, הכולל נורמות התנהגות ייחודיות שנערות תעשינה הכול כדי להיות חלק ממנו. המסקנה היא שלמרות המאפיינים הייחודיים של פרשה זו, גם בה, בדומה לפרשות מין אחרות,

הסיקור העיתונאי מעורר שאלות לגבי אשמתו של הגבר בעל הסטטוס וההשפעה אשר נוטה להאשים את הנערות. כתוצאה מכך נשמרים יחסי הכוחות הפטריארכליים.

מיכל תירוש: מרצה וחוקרת במכללה האקדמית עמק יזרעאל. תחומי המחקר העיקריים שלה הם: ילדים, נוער ומדיה (עניין מיוחד בילדים וחדשות), פסיכולוגיה חברתית והפסיכולוגיה של המדיה.

אורפז ברגר: בוגרת החוג לתקשורת במכללה האקדמית עמק יזרעאל. הייתה שותפה לעריכת המחקר

מילות מפתח: סיקור תקשורתי, ייצוגים של נערות בתקשורת, עבירות מין, מסגור, עולם הזוהר

מבוא

באמצעות הסיקור התקשורתי של פגיעות מיניות ניתן ללמוד רבות אודות ההבניה התרבותית והחברתית של יחסי הכוחות בחברה. אמצעי התקשורת חושפים תפיסות בנוגע למקומם של נשים וגברים בחברה, מעמדם היחסי ותפקידיהם החברתיים. בנוסף, אמצעי התקשורת מאפשרים חשיפה לגבולות הטאבו בכל הקשור ליחסי מין. כלומר, הם מציגים מה נתפס כאסור וכמגונה ובכך עורכים את ההפרדה בין הסטייה לבין הנורמלי והמקובל (Sacks, Ackerman & Shlosberg, 2018). למרות החשיבות הרבה של נושא זה, עד כה נערכו בישראל מחקרים מעטים הבוחנים את סוגיית הסיקור התקשורתי של פגיעות מיניות בכלל ופגיעות מיניות בקטינים בפרט (להב, 2008).

”פרשת הזמר המפורסם והקטינות” (לימים – אייל גולן והמקורבים אליו) יצאה לכתורות בחודש נובמבר 2013, והרעש התקשורתי סביבה היה גדול. נשמעה לא מעט ביקורת על אותן נערות בנות 14-17 וטענה כי האחריות לפרשה מוטלת עליהן. הייתה תחושה כי לא ברור לציבור מי כאן הקורבן – הזמר, אביו או הנערות. מכאן עלה הצורך לבחון את אופי הסיקור העיתונאי של הפרשה וכיצד ממוסגרות הנערות, זאת

מתוך התפיסה שמהסיקור העיתונאי ומהדרך בה התקשורת ממסגרת אירועים ניתן ללמוד על תפיסות חברתיות ועל השפעותיהן של תפיסות אלה.

עבירות מין

עבירות מין הן מהעבירות החמורות ביותר בחברה, הפוגעות בחוק היסוד "כבוד האדם וחירותו". למרות שכיחותן הגבוהה הן אינן מדווחות במידה מספקת וההרשעה בגינן אינה חמורה דיה (Sacks et al., 2018). בנוסף, מחקרים מדווחים על קשר חזק בין עבירות מין לבין מצוקה פסיכולוגית (Blayney & Read, 2018). תחת הכותרת "עבירות מין" נכללות עבירות כגון אונס, מעשה סדום, מעשה מגונה ובעילת קטין בהסכמה (חוק העונשין, תשל"ז, 1977). עבירות מין מתרחשות במגוון מצבים, מעמדות וקבוצות חברתיות (Grubb & Turner, 2012), כאשר לכל אחד מהמצבים יכולים להיות מאפיינים ייחודיים, אך יש להם גם מהמשותף. למשל, ברוב המקרים הפוגעים מינית הם גברים, גם כאשר הפגיעה היא בגברים אחרים. בנוסף, בדרך כלל הגורם הפוגע נמצא בעמדת כוח ביחס לגורם הנפגע בסביבה בה מתרחשת הפגיעה, והפוגע מניח כי הנפגע (לרוב הנפגעת) לא יעז להתנגד או להתלונן (הקר, 2011).

למרות חומרתן של עבירות המין, היחס אליהן הוא לעיתים קרובות קונפליקטואלי. ביטויים ליחס זה הם אחוזי הרשעה נמוכים יחסית בעבירות אלה וכן יחס חברתי, לפיו פעמים רבות הפוגעים מינית אינם זוכים לגינוי חברתי חריף (Sacks et al., 2018). אחת הסיבות ליחס הקונפליקטואלי לעבירות חמורות אלה היא המיתוסים החברתיים לגבי עבירות מין הבולטים בעיקר במקרים של אונס, מיתוסים המאשימים את הנפגעת מינית, כגון: "היא רצתה את זה", "היא הביאה את זה על עצמה" ו"היא פיתתה/עודדה אותו"; ומיתוסים המסירים את האחריות מהפוגע, כגון: "הוא לא התכוון" ו"הוא לא יכול היה לשלוט בעצמו". מיתוסים אלה משפיעים על התפיסה החברתית של עבירות המין ועל היחס החברתי לפוגע ולנפגעת (Franiuk, Seefeldt & Vandello, 2008; Grubb & Turner, 2012). המחקר המתמקד במיתוסים ביחס לעבירות

מין מצא כי לדרך הסיקור של עבירות מין באמצעי התקשורת תפקיד מרכזי בשימור מיתוסים אלה (Pennington & Birthisel, 2016; Sacks et al., 2018).

הסיקור התקשורתי של עבירות מין

אמצעי התקשורת מפיצים מידע לקהלים רחבים, לכן ביכולתם להשפיע על דעת הקהל ולעצב תפיסות ציבוריות לגבי נושאים שונים, ביניהן תפיסות ביחס לעבירות מין (Hindes & Fileborn, 2019; Sacks et al., 2018; Soothill, 1991; Soothill & Walby, 1991). חוקרות פמיניסטיות מייחסות חשיבות רבה לדרך הסיקור של עבירות מין. לתפיסתן, לסיקור העיתונאי של הנושא תפקיד משמעותי בהבניית המציאות המגדרית. החוקרות מתייחסות לעבירות מין כאל תוצר של יחסי הכוחות החברתיים והפוליטיים בין גברים לבין נשים, והן רואות בעבירות אלה ביטוי לחוסר השוויון בין המינים ודרך לשמר את יחסי הכוחות האלה (להב, 2006). כמו כן, השליטה של גברים בנשים מושגת בעיקר באמצעות שליטתם במיניות האישה הן באופן ישיר, באמצעות פגיעות מיניות בנשים וניצולן המיני והן באופן עקיף באמצעות הבניית סטריאוטיפים מיניים לגבי נשים (רימלט, 2005). המטרה הפוליטית בהבניה זו היא לשמר מבנה חברתי המגביל את חירות הנשים (להב, 2006; 2008).

מירס (Meyers, 1997) מתייחסת במפורש להשפעה אפשרית של דרך הסיקור של אונס נשים על תפיסות רווחות בחברה לגבי אונס נשים. לטענתה ולטענת חוקרות נוספות (Allan, 1998; Hindes & Fileborn, 2019; Pennington & Birthisel, 2016; Steiner,) (1998) אופן הסיקור של התנהגות אלימה של גברים כלפי נשים משמר את העליונות הגברית בכך שבמידה רבה הוא מעודד את ההצדקה של האלימות הגברית ואת תפיסתה כ"נורמלית" או כ"בלתי נמנעת".

מחקרים על סיקור עבירות מין בתקשורת משקפים מגמה של סיקור סנסציוני, "צהוב" ומציצני, הנוטה להקצנה ולדרמטיזציה (Hindes & Fileborn, 2019). דרך הצגה זו,

לכאורה, מאפשרת לתקשורת להימנע ממצב בו מסוקרים רק מקרים חריגים ושערורייתיים במיוחד (קורן, 2008) על ידי הפיכה של מקרים שלכאורה אינם מהווים עניין לציבור לסיפורים חדשותיים הראויים לפרסום. אך בפועל ניתן לראות בדרך סיקור זו פורנוגרפיה מוסווית ודיווח עיתונאי הכולל סנסציונליזציה מוגזמת (למיש, 2007).

אחד המאפיינים הבולטים של סיקור עבירות מין הינו התמקדות פרסונאלית במעורבים במקרה, ובעיקר בנפגעת. מחקרים שבחנו את הסיקורים התקשורתיים של קורבנות עבירות מין מצאו דפוסים חוזרים בייצוגן של הנשים הקורבנות, המתבטאים בכך שפעמים רבות הנשים מוצגות כאשמות באלימות שהופעלה נגדן (Chancer, 2019; Grubb & Turner, 2012; Hindes & Fileborn, 2009). כלומר, סיקור המאופיין בהאשמת הקורבן (Chancer, 2009; Grubb & Turner, 2012). כך, למשל, חשפה בנדיקט (Benedict, 1992) שהסיקור העיתונאי נוטה להכיל את הנפגעת באחת משתי תבניות עיקריות: באחת, הנפגעת מתוארת באמצעות דימויים של בתולה, קורבן תמים שהותקף בידי סוטה; ובשנייה, הנפגעת מתוארת באמצעות דימויים של אישה מופקרת ומפתה, שהתגרתה בתוקף ואי-מוסריותה הביאה את הגבר לבצע בה מעשה פוגעני מבלי שהתכוון לכך. התבנית השנייה הינה הרסנית יותר מכיוון שהיא בבירור מאשימה את הקורבן במקום את התוקף. עם זאת, גם ה"בתולה" לעיתים תיתפס כאשמה, משום שהיו אלה תומה, יופייה או הטוהר שבה שסנוורו את התוקף, שלא יכול היה לעמוד בפיתוי.

בנדיקט (Benedict, 1992) מציגה שבעה גורמים בסיקור העיתונאי של עבירות מין המשפיעים על סיווג הנפגעת כאשמה בעבירה שבוצעה כלפיה: היכרות של הנפגעת עם התוקף, היעדר שימוש בנשק בעבירה, השתייכות הנפגעת לאותו גזע או קבוצה אתנית של הפוגע, השתייכותה לאותו מעמד של הפוגע או למעמד נמוך משלו, היות הנפגעת צעירה, היות הנפגעת יפה וסטייה של הנפגעת מתפקיד מגדרי מסורתי של נשים. ביחס לגורם השביעי, מיירס (Meyers, 1997) מוסיפה שגם התנהגויות כגון

יציאה למרחב הציבורי בשעות החשיכה או שימוש בסמים ובאלכוהול משפיעות על סיווגה של הנפגעת כ"מופקרת ומתגרה" ולכן תואשם בעבירה שבוצעה כלפיה (להב, 2006). בהתאם לגורמים אלה, הסיקור של עבירות מין מתמקד פעמים רבות בתיאור החיצוניות הפיזית של הנפגעות (כיצד היו לבושות ומידת יופיין), בהתייחסות לגילן, בבחינת ההיסטוריה המינית שלהן והתנהגותן המינית, בסטטוס המשפחתי שלהן ובמצבן הרגשי בעת העבירה (למשל, אם בכו ונשברו – תיאור המרמז על היותן הסטריות ולא יציבות, או אם דיברו בשלווה – תיאור המרמז על כך שהאירוע אינו חמור מבחינתן). ההתמקדות בהיבטים אלה (שלובר אינם זוכים להתייחסות בסיקור של עבירות מין כאשר הנפגעים הם גברים) ולא בתיאור העבירה עצמה מעודד פעמים רבות את תפיסת העבירות בהתאם למיתוסים המזכים את הפוגע ומאשימים את הנפגעת.

מאפיין נוסף של סיקור עבירות מין הוא הצגת האירוע בדרך המובילה להטלת ספק ביושרה של הנפגעת ולבחינת האפשרות כי היא משקרת ומאשימה את הפוגע לשווא. בנוסף, התבנית החדשותית שבה מוצגת הגרסה של הנפגעת כנגד הגרסה של הפוגע, מחזקת אף היא את תפיסת עבירות המין בהתאם למיתוסים המקובלים ואת הטלת האשמה בנפגעות (Cuklanz, 2000).

סיקור עבירות מין בישראל

ישראל מאופיינת בעלייה בהיקף הסיקור התקשורתי של עבירות מין לאורך השנים, מגמה עליה דווחה אבולעפיה כבר לפני כ-20 שנה (אבולעפיה, 1997) ונמשכת גם כיום (איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית בישראל, 2018). ניכר שאמצעי התקשורת מעלים את נושא עבירות המין לסדר היום הציבורי ובכך הם מקנים לו חשיבות. מנגד, מחקרים שעסקו בסיקור עבירות מין דיווחו שהסיקור כולל שימוש בסטריאוטיפים המחזקים מיתוסים אודות הנפגעות ומשמרים אי-שוויון

חברתי ואת מיצובן של נשים כנחותות (קורן, 2008). למיש (2007) הגדירה את התרחבות סיקור מקרי האלימות כלפי נשים בישראל כ"חרב פיפיות", משום שמחד, התרחבות הסיקור מעלה את המודעות החברתית לתופעה, ועשויה להביא לשינוי חברתי, אך מאידך, דרך הסיקור משמרת את המבנה החברתי הקיים. בנוסף, למרות התרחבות הסיקור התקשורתי של עבירות מין בישראל, עדיין, בדומה למדינות אחרות בעולם, רוב מקרי עבירות המין אינם מדווחים בתקשורת (Hindes & Fileborn, 2019). נמצא כי עבירות המין הזוכות לסיקור הרב ביותר ואף מוגדרות כ"פרשות", הן עבירות בהן הפוגעים הם פרסונות ציבוריות ידועות. במסגרת זו נכללות הפרשות של חיים רמון, הנשיא קצב וחנן גולדבלט. באותן פרשות הנשים הוצגו כפתייניות, מניפולטיביות ושקרניות, נשים ה"מפילות" גברים תמימים (להב, 2006; 2008). מקרים אחרים שזכו לסיקור תקשורתי נרחב הינם אלה בהם היה ריבוי תוקפים (כגון אונס קבוצתי), ריבוי מותקפים, וכן מקרים בהם הקורבנות או התוקפים היו קטינים (להב, 2006; 2008).

הסיקור התקשורתי של עבירות מין בקטינים

הסיקור התקשורתי הנוגע לעבירות כלפי קטינים תרם להכללת זכויות הילד בסדר היום הציבורי וסייע לקדם מדיניות הוגנת ויעילה יותר להגנה על ילדים (Mendes, 2000). עם זאת, כאשר מדובר בנערות שנפגעו מינית, בדומה לסיקור של עבירות מין באופן כללי, הסיקור העיתונאי נוטה להתייחס לנערות באחד משני אופנים: כאל בתולות או כאל "לוליטות", כאשר ב"לוליטות" הכוונה היא לנערות מפתות שהיו מאופיינות כזונות אילו היו בוגרות (Soothill & Walby, 1991). דרך ההתייחסות של אמצעי התקשורת להתנהגות המינית של הנפגעות ממחישה את הסכנה שעבירות מין ימוסגרו כהאשמה כוזבת של מפתות צעירות בגיל העשרה. המסר העולה מייצוגים עיתונאיים אלו הוא שנערות בעלות ניסיון מיני עלולות להיתפס כאשמות בכך שהפכו לקורבנות (Soothill & Walby, 1991). שוהם (1998)

ניתחה את התייחסות העיתונים לאונס הנערה מקיבוץ שמרת ומצאה כי העיתונות הקיבוצית הרבתה לעסוק ברקע האישי של הנערה תוך העלאת שאלות מרומזות על אחריותה של הנערה למקרה. העיתונות הכללית ("מעריב", "ידיעות אחרונות" ו"הארץ") התמקדה בתיאור קשייה של הנפגעת ובתיאור האנסים כנערים רגילים, חיוביים ומשתלבים (שוהם, 1998).

מחקרים אחרים (להב, 2006; Korn & Efrat, 2004) ניתחו את הסיקור העיתונאי של מקרה אונס קבוצתי שכונה "פרשת האונס ברמת השרון". במקרה זה הנאנסת תוארה בדימויים של מפתה וזאת בשל השתייכותם של הפוגעים והנאנסת לאותו מעמד חברתי, בשל ההיכרות המוקדמת של הנאנסת עימם ובשל העובדה שהאונס לא נעשה בסיוע כלי נשק. הסיקור התמקד בעברה המיני של הנאנסת והודגש כי הנאנסת הייתה נערה בודדה חברתית וכי היא רצתה להתחבר לנערים שנחשבו בעלי השפעה. העיתוננים בחרו לצטט את חבריהם של הנאשמים והבליטו עדויות של תלמידים לפיהן הנאנסת לא הייתה ילדה תמימה וכי היא הייתה מוכנה לעשות הכול כדי להתקבל חברתית.

העיסוק התקשורתי בניסיונה המיני הקודם של הנערה הנפגעת ובשאלת תמימותה, המוכרים מסיקור של עבירות מין בנשים באופן כללי (גם אלה שאינן קטינות), תואם את הספרות מתחום לימודי הנערות (Girls' Studies), המתייחסת בהרחבה לסקסואליזציה של נערות (פלד, לחובר וקומס, 2017; Durham, 2008; Griffin, 2004; Schick, 2014). כלומר, העיסוק התקשורתי במיניות של נערות נפגעות מין יכול להיתפס כדוגמא אחת המצטרפת לדוגמאות רבות אחרות של סיקור תקשורתי של נערות המתייחס אליהן כאל אובייקטים מיניים. חוקרות כגון דורהם (Durham, 2008) מבקרות את הייצוג התקשורתי של נערות כ"לוליטות". חוקרות אחרות (פלד ועמיתותיה, 2017; Walkerdine, 1997; Ostermann & Keller-Cohen, 1998; Griffin, 2004) מציעות שהצגתן התקשורתית של נערות מאופיינת בדיכוטומיות ובחלוקה ל"נערות

טובות" (נערות צייתניות, הנוהגות בהתאם לנורמות המקובלות ואינן משדרות מיניות) לעומת "נערות רעות" (נערות מרדניות, עצמאיות, המשדרות מיניות ונתפסות כפתיינות). ההתייחסות הדיכוטומית נוגעת גם לסוגיית היכולת של הנערות ולכוח שלהן (פלד ועמיתותיה, 2017; Gonick, 2006). במקרים מסוימים הנערות מוצגות כבעלות "כוח נשי" (Girl power), המאפשר להן לגלות אסרטיביות, דינמיות, להביע עצמן ולהתנגד למגבלות חברתיות במידה שהן נתקלות בהן. לעומת זאת, במקרים אחרים הן מוצגות כקורבנות, כלומר כחלשות, פגיעות, פסיביות, תמימות וחסרות קול משלהן.

פרשת הזמר המפורסם והקטינות

בשנת 2013 החלה חקירה משטרתית נגד הזמר אייל גולן ואנשים המקורבים לו. הזמר, אביו ומקורבים נוספים (ביניהם יחצ"ן מסיבות ועובד בחברה של גולן) נחשדו בבעילה אסורה בהסכמה של מספר קטינות. במספר מקרים אף עלו חשדות כי הם סרסרו בנערות וסיפקו להן סמים. הפרשה סוקרה בהרחבה בכלי התקשורת. בנובמבר 2013 פורסם שמו של הזמר ברשתות החברתיות וזאת חרף צו איסור פרסום שהוטל על פרטי החקירה. בעיתונות כונה אייל גולן "הזמר המפורסם", והפרשה כולה כונתה "משחקי חברה" ו"מסיבות חשק".

ב-20 בנובמבר 2013, סמוך למועד בו הוזמן אייל גולן לחקירה, התיר בית המשפט, בהסכמתו של אייל גולן, לפרסם כי הוא הזמר שנחשד בפרשה. עם התקדמות החקירה נטען כי לפחות ארבע מהקטינות המעורבות בפרשה העידו עדות שקר בחקירתן, אך היו גם עדויות אחרות – עדויות אמינות. בסופו של דבר לא נאספו מספיק ראיות להגשת כתב אישום נגד גולן, אלא נגד אביו. בהצהרה שפרסם גולן הוא הכחיש את ההאשמות נגדו ובפברואר 2014 הודיעה הפרקליטות על סגירת התיק נגדו עקב חוסר ראיות מספקות. נגד אביו של גולן הוגש כתב אישום ובמסגרת הסדר טיעון הוא

הורשע בעבירות מין במעריצות קטינות של בנו, אייל גולן, ונידון לשנתיים מאסר בפועל (אייל גולן, 2019).

כאמור, הפרשה עוררה סערה ציבורית ובמהלכה, בצד האשמות וגינויים של אייל גולן, נשמעו גם קולות רבים שתמכו בגולן והעמידו בספק את אמינות הנערות. ניתוח הפרשה מעלה כי יש בה את כל המרכיבים שהופכים אותה לעבירת מין המעוררת עניין חדשותי: מעורבים בה מספר גברים, אחד מהם הוא גבר מפורסם ובעל מעמד חברתי גבוה וכן מספר קטינות. לכן, אין פלא שהפרשה עוררה עניין רב וסוקרה בכל אמצעי התקשורת. מבחינה מחקרית, הפרשה שונה מעבירות מין שנחקרו בעבר בישראל בכך שהיא משלבת מספר מרכיבים המאפיינים עבירות מין שזכו להתייחסות מחקרית: יש בה גם גבר מפורסם, גם קטינות וגם מספר גדול יחסית של מעורבים. כל אחד מהמרכיבים האלה נחקרו בפרשות השונות, אך עד כה לא נחקר מקרה המשלב את כולם. לכן עולה השאלה: האם דרך הסיקור של פרשה זו דומה לדרך סיקורן של עבירות מין קודמות?

בנוסף, מחקרים קודמים שבחנו את הסיקור של עבירות מין בנשים ואף המחקרים שהתמקדו בעבירות מין בקטינות לרוב לא התייחסו לנושא תוך התייחסות לספרות מתחום לימודי הנערות, אלא התייחסו אל הנערות כאל מקרה ייחודי תוך בחינת הנושא מפרספקטיבה של סיקור אלימות כלפי נשים באופן כללי. המחקר הנוכחי מתייחס לשאלת סיקור הנערות תוך הסתמכות גם על הפרספקטיבה שמציעים לימודי הנערות.

בהתאם לכך, מחקר זה בוחן את הסיקור העיתונאי של פרשת "הזמר המפורסם והקטינות" ואת הדרך בה מוסגרו הקטינות, זאת מתוך תפיסה כי דרך הסיקור של הנערות בפרשה יכולה ללמד על ההבניה התרבותית והחברתית של יחסי הכוחות המגדריים בחברה הישראלית.

שיטת המחקר

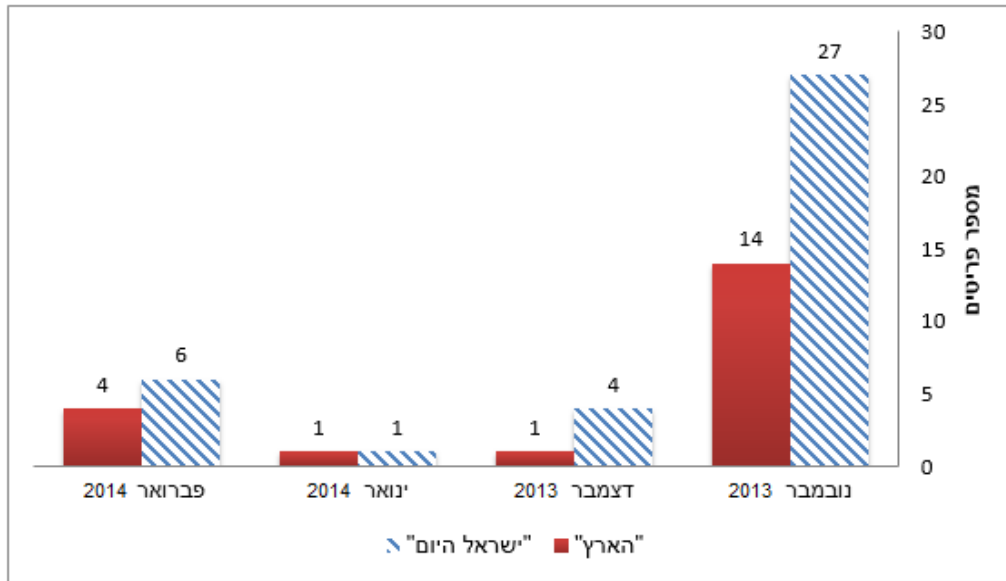
במסגרת המחקר נותחו 58 פריטי המידע שעסקו בפרשת הזמר המפורסם והקטינות בעיתונים "הארץ" ו"ישראל היום" בין התאריכים 15 בנובמבר 2013 (המועד בו נחשפה הפרשה) לבין ה-10 בפברואר 2014 (מספר ימים לאחר ההחלטה לסגור את התיק נגד אייל גולן). פריטי המידע האלה כוללים את כל הידיעות ואת כל הכתבות החדשותיות בנושא בתקופה המדוברת. פריטי המידע כוללים גם את כל טורי הדעה ואת כל הפרשנויות בנושא בשני העיתונים. פריטי המידע מקורם הן בעיתונים המודפסים והן באתרי האינטרנט של העיתונים. העיתונים נבחרו בשל מאפייניהם השונים: עיתון "הארץ", המופץ לציבור מנויים וכרוך בתשלום, נחשב לעיתון איכותי, בעל סטנדרטים עיתונאיים גבוהים הפונה לקהל משכיל, בעוד שהחינמון "ישראל היום" נחשב לעיתון פופולארי הנגיש לציבור רחב (ברק-ברנדס וגפן-קושילביץ', 2010; לירן-אלפר ופסצ'אנסקי, 2014; קורן, 2019).

תחילה, מוינו הכתבות על פי התאריכים כדי לעמוד על היקף הסיקור בכל אחד מהעיתונים במהלך התפתחות הפרשה. בהמשך נותחו פריטי המידע שנאספו באמצעות ניתוח תוכן איכותני המבוסס על עקרונות התיאוריה המעוגנת בשדה (Glaser & Strauss, 1967; Lindlof & Taylor, 2002) ("Grounded Theory"). מטרת הניתוח הייתה ללמוד על מסגורן של הנערות בפרשה. הניתוח כלל מספר שלבים: תחילה, לשם היכרות ראשונית עם מאפייני סיקור הפרשה ומסגורן של הקטינות נערכה קריאה חוזרת ונשנית של פריטי המידע. תוך כדי הקריאה זוהו מוטיבים החוזרים על עצמם בדרך הסיקור של הנערות. מוטיבים אלה הוגדרו כתמות ראשוניות. בהמשך, גובשו התמות לכדי קטגוריות עניין כלליות ורחבות יותר ואורגנו כך שיאפשרו הצגת תמונה רחבה ומדויקת המלמדת על דרך סיקור הנערות בפרשה. לבסוף, אורגנו הקטגוריות למוטיבים המרכזיים שהסתמנו במסגרת סיקור הנערות.

ממצאים

מבחינת היקף הסיקור של הפרשה – מתחילתה (נובמבר 2013) ועד סגירת התיק נגד הזמר אייל גולן (פברואר 2014) – בעיתונים הנבדקים נמצא כי בעיתון "ישראל היום" פורסמו 38 פריטים בנושא בעוד בעיתון "הארץ" פורסמו 20 פריטים. ייתכן שהפער בהיקף הסיקור נובע מכך שעיתון "הארץ" נתפס כעיתון רציני ואיכותי שלא נוטה לסקר בהרחבה נושאים בעלי גוון "צהוב" ורכילותי מסוג הזה (ברק-ברנדס וגפן-קושילביץ', 2010; לירן-אלפר ופסצ'אנסקי, 2014).

בשני העיתונים מרבית פריטי המידע פורסמו בחודש נובמבר, כאשר הפרשה החלה להתפרסם ושמו של הזמר החשוד הותר לפרסום (תרשים 1). בחודש דצמבר, חלו שתי התפתחויות שגרמו לירידה משמעותית בהיקף סיקור הפרשה. ההתפתחות הראשונה היא שזרקור האשמה הופנה מאייל גולן לעבר דני ביטון, אביו של הזמר. מאחר שהאב אינו מהווה דמות תקשורתית, אין לציבור עניין מיוחד בו וזו ככל הנראה אחת הסיבות לירידה בהיקף הפרסום. ההתפתחות השנייה היא שהחלו להתעורר חשדות כי הקטינות שיקרו בעדותן וכי אייל גולן נקי מאשמה. הוצאת הזמר המפורסם מהפרשה הפחיתה משמעותית את העניין הציבורי וכתוצאה מכך את היקף הסיקור. בחודש ינואר לא היו התפתחויות בחקירה ולכן פורסמו רק שתי כתבות שהתייחסו לטענות של אייל גולן כלפי אביו (כתבה אחת בכל אחד מהעיתונים). בחודש פברואר חלה עלייה קלה במספר הפרסומים בעקבות החלטת הפרקליטות לסגור את התיק נגד אייל גולן בשל היעדר ראיות.

תרשים: שכיחות הפריטים שעסקו בפרשת הזמר המפורסם והקטינות בעיתונים "ישראל היום" ו"הארץ"

בניתוח הכתבות נמצאו ארבע תמות מרכזיות המאפיינות את דרך סיקורן של הנערות בפרשה: "דה-הומניזציה" של הנערות, "עדות בעייתיות", "טריוויואליזציה של יחסי מין" ו"לגעת בזוהר". להלן מוצגות התמות השונות.

דה-הומניזציה של הנערות

המושג "דה-הומניזציה" מתייחס לתהליך בו רואים אדם כנחות או כ"תת אדם" (Tipler & Ruscher, 2019). ראייה כזו מעניקה לגיטימציה לאלימות, להפרת זכויות אדם בסיסיות ולהתנתקות מוסרית (Vance, Sutter, Perrin & Heesacker, 2015). מחקרים מצביעים על כך שהצגת נשים בתקשורת בדרך של החפצה (התייחסות אליהן כאל חפצים ולא כאל בני אדם) או התייחסות אליהן כאל בעלי חיים, פעמים רבות קשורה בלגיטימציה לאלימות נפשית או פיזית כלפי נשים, בעקבות התנתקות מוסרית שמקורה בדה-הומניזציה של נשים (Vance et al., 2015). במחקר הנוכחי נמצאו סממנים רבים של דה-הומניזציה של הנערות בסיקור החדשותי, ביניהן

החפצה של הנערות, התייחסות אליהן תוך שימוש במושגים מעולם האוכל (יורחב בהמשך), ו"הטְפֵּשָׁה" שלהן.

כאמור, החפצה היא מצב בו רואים באדם חפץ ומתעלמים מהאנושיות שלו (Vance et al., 2015). פרדריקסון ורוברטס (Fredrickson & Roberts, 1997) מגדירים "החפצה מינית" כמצב בו מצמצמים את ההתייחסות לאישה לכדי התייחסות לגופה, לחלקי גופה או לתפקודה המיני, מצב הגורם לה להיתפס כחפץ או מכשיר בלבד, ללא מהות נוספת.

בסיקור העיתונאי של הפרשה נמצאו דוגמאות להחפצה של הנערות בשני העיתונים, כאשר אלה ציטטו עדויות של גורמים המעורבים בפרשה או של מקורבים להם. כך, למשל, בעיתון ישראל היום צוטט מי שמתואר בכתבה כ'מנהל מפורסם':
"מפה ואילך זה רק עניין של בחירה וסינון. ככל שאתה כוכב יותר גדול הביקוש רחב יותר. אתה רק צריך לבחור את מי, כמה ואיפה [...] אם בא לי באותו רגע אני ממשך, ואם לא אני מוותר או שומר בסטנד ביי" ("ישראל היום", 15.11.13).

בציטוט זה ובדומים לו, היחס אל הנערות הוא כאל אובייקטים מיניים. השימוש בביטויים כגון: "בחירה וסינון", "כמות" ו"שמירה בסטנד ביי", מעלים אסוציאציות של קניית מוצרים בתרבות של שפע וזמינות, והנשים מוצגות כבובות פסיביות בחלון ראווה. הציטוט מציג את אותן נערות כחסרות בחירה, חסרות אמירה וללא יכולת התנגדות, ובדומה לאובייקטים אחרים, הצרכן הוא הקובע מה יעשה באובייקט והאם יעשה בו שימוש מיידית או שמא האובייקט יוותר בצד וישמר לשימוש במועד אחר או שכלל לא ייעשה בו שימוש.

דוגמה נוספת להחפצה הופיעה באחת הכתבות בציטוט טענה של חוקרי המשטרה, לפיה "בהקלטות שומעים כיצד השניים מעבירים בנות בתוך החבורה כאילו היו

סחורה" ("ישראל היום", 26.11.13). השוואת הבנות לסחורה שוללת מהן את צלם האנוש ומתייחסת אליהן כאל חפצים.

במקרים אחרים, סיקור הנערות אינו משווה אותן לחפצים, אלא מתאר אותן תוך שימוש במושגים מהשדה הסמנטי של עולם האוכל. לדוגמה, סיקור לפיו "במשטרה טוענים כי האב שלח לחשודים נוספים בפרשה מסרוונים בהן הוא מכנה את הקטינות 'פרגיות'" (אתר "הארץ", 20.11.13). פרגית הינה תרנגולת צעירה בעלת בשר רך ועסיסי, והיא מעלה אסוציאציה שהנערות הן מזון ערב לחך. השימוש בכינוי זה מציג את הנערות כטרף וממסגר אותן כשטחיות וחסרות מורכבות אנושית. כך, למעשה, נשללת מהנערות המסגרת ההומנית.

דוגמה נוספת לשימוש במושגים מעולם האוכל בהקשר של הנערות פורסמה בכתבה בעיתון "הארץ" בה נכתב: "למה הם חושבים שמותר להם לנגוס בכל פרי שנופל לרגליהם?" (אתר "הארץ", 18.11.13). מטון הכתבה משתמע כי השורה אומנם נכתבה בהתרסה כנגד ההוללות של הזמר ושותפיו למסיבות החשק, אך גם כאן הנערות נמשלות לפרי הנופל לרגליהם של החשודים בפרשה. רטוריקה זו מעלה אסוציאציה של ה'פרי האסור' מסיפור גן העדן, פרי מפתה שאכילתו מהווה עבירה חמורה. בהתאם לאסוציאציה זו הנערות מדומות לפרי יפה, מסקרן ונחשק המעורר את יצר התאוה אצל החשודים שאינם יכולים לעמוד בפיתוי.

מוטיב נוסף המדגים דה-הומניזציה בסיקור העיתונאי של הנערות הוא ה"הטפשה". מוטיב זה בא לידי ביטוי בכך שהנערות מוצגות כחסרות חשיבה מושכלת ותבונתית, מתוארות כמגוחכות, רגשניות, טיפשות ונבוכות (למיש, 2000). הצגה זו מסווגת אותן כתת-אנושיות ולכן במידה רבה מהווה דה-הומניזציה שלהן. להלן שתי דוגמאות הממחישות את ההטפשה בסיקורן של הנערות. הציטוט הבא הוא של אב של נערה מתבגרת שהתבקש להתייחס לפרשה:

"אם הבנות המפגרות האלה עשו דברים ויצאו איתו למסיבות סמים, לבילויים בבתי קפה ולבתים שלו - שהן ישלמו, אבל לא הבת שלי." ("ישראל היום", 22.11.13).

השימוש במילה 'מפגרות' בולט ויכול לגרום לקוראים להטמיע את המתבגרות בסכמה של דמויות שלא מסוגלות לקבל החלטות תוך שיקול דעת רציונאלי. אדם מפגר הוא אדם מוגבל מבחינה מנטאלית הזקוק לסיוע ומכאן, המסר בטקסט הוא שהדוברת מייחסת לאותן נערות יכולת מנטאלית נמוכה ומחריגה אותן מהאוכלוסייה הכללית הנורמטיבית, הבוגרת, הרציונאלית והאנושית.

ציטוט נוסף הוא של אחת הנערות המעורבות בפרשה:

"יכולתי לראות את הבעייתיות שבזה אבל זה לא היה כזה משנה, אני חיכיתי שזה יגיע מתישהו, אני רציתי אותו ולא היה לי אכפת מכלום. אני עדיין אוהבת אותו" (אתר "הארץ", 16.11.13).

הנערה מצדיקה את מעשיה בטענה שהיא "אוהבת אותו". זו הצדקה על בסיס רגשי המשקפת גם חשיבה ילדותית ולא בוגרת, שהרי גם אם הנערה מעריצה את הזמר, כל קורא בוגר ידע לזהות שלא מדובר כאן במערכת יחסים הדדית אלא בהערצה עיוורת. דוגמה זו ממחישה את ההעדפה של העיתונאים להציג את הנערות כפועלות מתוך רגש ולא מתוך שכל ישר, כילדותיות וככאלה שאומנם מודעות לבעייתיות של התנהגותן, אך כתוצאה מחוסר בשלות וחוסר בגרות הן אינן מסוגלות לשלוט ברגשותיהן ואינן מביאות בחשבון את השלכות ארוכות הטווח של מעשיהן. הבחירה להציג את הנערות כאובייקטים נטולי מאפיינים אנושיים יכולה להעיד על תפיסת יחסי הכוחות בין המינים בחברה הישראלית. העובדה שמדובר בפרשה שבמרכזה נמצא גבר מפורסם מדגישה את הפער בין הגבר, שנתפס כחזק ובעל מעמד גבוה בהשוואה לרוב האוכלוסייה לבין הנערות, שאינן מוחלשות רק בשל היותן נשים, אלא גם מוצגות כפחותות וכתת-אנושיות. השימוש במסגרת ייצוג זו בשני העיתונים מעיד על כך שמדובר במסגרת מקובלת ולגיטימית הנתפסת בקלות כמסגרת המציאות אצל קוראי העיתונות הישראלית.

עדות בעייתיות

תָּמָה זו מתמקדת במסגורן של הנערות כנערות בעייתיות העוסקות בזנות, משתמשות בסמים ומרבות לשקר ולשבש את מהלכי החקירה. הצגה זו אומנם מתייחסת אליהן כאל קטינות, אך מעבירה את המסר כי לא מדובר בנערות תמימות או נורמטיביות אלא בנערות בעלות התנהגויות חברתיות חריגות, מופקרות ואף פליליות. בתָּמָה זו יש העתקה של האשמה מהזמר ומקורביו אל הנערות עצמן, והפיכתן מקורבנות לאשמות.

לאורך סיקור הפרשה, ובמיוחד החל מחודש דצמבר 2013, חזרו ונשנו טענות שיש בהן הטלת ספק בגרסותיהן של הנערות, חוסר אמון בהן ואף נכללו בהן סיפורים אודות עברן המיני. דוגמה לכך מופיעה בעיתון "ישראל היום" בימים בהם הסיקור סבב סביב השאלות האם הקטינות דוברות אמת, ומהי רמת מעורבותן של אייל גולן בפרשה:

"במקביל, הנערה שהתלוננה ראשונה בפרשה והודתה כי עסקה בזנות, נעצרה ונחקרה בחשד כי עסקה גם בסרסרות לזנות. היא חשודה גם בשיבוש מהלכי חקירה ושימוש עצמי בסמים. מעצרה בוצע לאחר שיצאה מהפנימייה שאליה נשלחה ולא התייצבה לחקירות במשטרה למרות דרישת החוקרים." (אתר "ישראל היום", 20.12.2013).

הציטוט מבליט התנהגות א-נורמאלית בקרב הנערות. הבעייתיות ניכרת, תחילה, בהודאה כי עסקה בזנות ובחשד בסרסרות לזנות. חשד נוסף הוא שיבוש מהלכי חקירה ושימוש בסמים. מצוין שהנערה מתגוררת בפנימייה ומתעוררת מכך אסוציאציה של נערה מבית מפורק, עזובה, מרקע סוציאקונומי נמוך ושאינה מחונכת. לבסוף, נאמר כי הנערה לא התייצבה לחקירות במשטרה כפי שנדרש ממנה, התנהגות המצביעה על זילות כלפי מערכת החוק. דוגמה זו מבליטה ניסיון להבנות לנערה תדמית של "אאוטסיידרית" המצויה בשולי החברה, חסרת תא משפחתי

מסודר, מנוכרת ועוברת על החוק בדרכים כאלו ואחרות. רצף התיאורים עלולים לעורר דה-לגיטימציה של הנערה בקרב הקוראים. הניסיון לדמות לנערה תדמית שלילית עלול לערער את תחושת האמון אצל הקוראים ולגרום להם לחוש כי לא רק שהנערה אינה דוברת אמת, אלא אולי היא אף אשמה בפרשה. סיקור זה מעודד האשמה של הקורבן, שהנה אופיינית לשיח על עבירות מין כלפי נשים (Chancer, 2009; Grubb & Turner, 2012).

הדה-לגיטימציה של הנערות והפניית האשמה כלפיהן ממוסגרת לא רק בפרשנות של העיתונאים, אלא מיוחסת בסיקור העיתונאי גם למוסדות חברתיים, כולל מוסדות אכיפת החוק. כך למשל בדיווח לפיו "במשטרה בודקים את גרסת הנערות ובייחוד את גרסת הקטינה שלטענתה קיימה יחסי מין עם הזמר. המשטרה הגדירו אותה 'עדה בעייתית'" (אתר "הארץ", 16.11.13). ציטוט זה ושכמותו נותנים משנה תוקף להנחות קודמות אודות חוסר האמון בנערות. עצם הגדרתן כ'בעייתיות', מטשטש אצל הקורא את ההבחנה בין קורבן ומקרבן, כיוון שאם הנערות הן בעייתיות, עולה הספק בדבר מעורבותן ובדבר היותן קורבנות הפרשה. הצגתן כבעייתיות, מופקרות ועברייניות עלולה לעלות את האפשרות שהאירוע התרחש באשמתן, ועל כן שהן לא נוצלו מינית אלא קיבלו את מבוקשן, בעודן גוררות את הזמר ומקורביו להתנהגות שאינה נורמטיבית.

לצד ניסיונות הדה-לגיטימציה של הנערות, נשמעו רק מעט קולות שביקרו את סיקור הנערות:

"לא חלפו שעות רבות מאז פרסום החשדות וכבר נשמעו אינספור השמצות נגד הנערה בת ה-15. נשלפו כל מיני הצדקות, ומקרים מהעבר ועוד טיעונים" (אתר "הארץ", 18.11.13).

המילה "וכבר" מרמזת על גישה ביקורתית כיוון שהיא מציינת את מורת הרוח מהעובדה שחלף זמן קצר מרגע פרסום החשדות בדבר אמת העדויות ועד לתחילת השמצת הנערות והצדקת הגברים המעורבים בפרשה.

טריוויאליזציה של יחסי מין

תָּמָה זו מציגה תמונת מציאות לפיה יחסם של בני נוער כיום למין הינו כאל אקט טריוויאלי ואף רצוי מבחינה חברתית, וכי הם אינם מתרגשים מקיום יחסי מין מזדמנים ואינם רואים בהם התנהגות בעייתית או חריגה. על פי תָּמָה זו בני הנוער רואים בקיום יחסי מין סמל סטטוס ותופסים את מי שנמנעת מקיום יחסי מין כחריגה וכמי שמתויגת כבעלת סטטוס נמוך מבחינה חברתית. הצגה זו מערערת על עצם הטעם לעסוק בפרשה, מתוך תפיסה שאם יחסי מין הינם טריוויאליים עבור בני נוער, הרי שהמהומה סביב העובדה שהזמר ומקורביו קיימו יחסי מין עם אותן נערות הינה מוגזמת ואולי אף מיושנת. לפי גישה זו, אם בוחנים את הנורמות החברתיות המקובלות כיום, הרי שאין בפרשה כל התנהגות בעייתית או התנהגות שאינה נורמטיבית.

דוגמאות למסגור יחסי המין כטריוויאליים ניתן לראות בציטוטים שהופיעו בכתבות של נערות החושפות את יחסן כלפי יחסי מין. למשל: "מה החברה חושבת על מי שלא מקיימת יחסי מין? שהיא מוזרה, שהיא לא שווה [...] בדרך כלל מעירים וזורקים מילים: 'יא בתולה אחת', 'לא מושכת', 'תעשי את זה כבר'. יש הרבה לחץ." ("ישראל היום", 22.11.13). מציטוט זה ניתן ללמוד כי בנות מתייחסות לקיום יחסי מין כאל סמל למעמד חברתי. ניכר שמופעל לחץ על מי שאינה מקיימת יחסי מין להתאים את עצמה לנורמה החברתית ולהראות שאינה חריגה. המילה 'בתולה' מוזכרת כמילת גנאי שנראה כי היא מסמלת נערה פחותה בערכה, חריגה ולא נחשקת. מציטוטים ברוח זו משתמע גם שקיום יחסי המין הוא נחלת הכלל, לא מדובר באקט אישי שכל אחד

שומר לעצמו, אלא באקט שיתופי שכולם מעורבים בו ויודעים בדיוק מי עשה ומה עשה.

בהמשך אותה כתבה מצוטטת ה', בת 15 מאזור השרון:

”זה לא כזה ביג דיל לקיים יחסי מין עם אדם מבוגר. ילדה בת 14-15 שכבר עושה אהבה נחשבת לשווה יותר.” (”ישראל היום”, 22.11.13).

בציטוט זה ה', שאיננה קשורה לפרשה מעידה שקיום יחסי המין, ויתרה מכך – קיום יחסי מין עם אדם מבוגר, הם בגדר הנורמה. בחלק השני של הציטוט רואים שה' לא משתמשת ברטוריקה 'יחסי מין' כדי לתאר את האקט, אלא ב'לעשות אהבה'. היא יוצקת לאקט של קיום יחסי מין משמעות רומנטית ואינטימית שמתקיימת לרוב בין בני זוג. בדבריה ניכר שטטוש ערכי בתפיסת העולם שלה. מצד אחד, החינוך שקיבלה ככל הנראה לימד אותה שיחסי מין הם פעולה המתקיימת מתוך אהבה, במסגרת זוגיות ועל בסיס קשר רגשי חזק. מצד שני, הנורמה החברתית המוכתבת על ידי קבוצת השווים מלמדת אותה שיחסי מין הם דבר טריוויאלי, ובשפת הנערה ”זה לא כזה ביג דיל”. לציטוט זה לא מתלווה אמירה ביקורתית בכתבה עצמה. הדבר יכול להעיד על כך שטטוש ערכי זה הוא בגדר נורמה חברתית ואינו נתפס כבעיה חברתית שיש לתת עליה את הדעת.

ציטוט נוסף מכתבה זו מדגיש את היחס הטריוויאלי שמעניקים בני הנוער ליחסי המין גם כאשר זהו מין מזדמן:

”אצלי בשכבה הרבה בנות מקיימות יחסי מין, ולא רק עם חברים שלהן, אלא גם עם סתם בחורים שלא רק מהשכבה אלא בכלל. זה יכול להיות מישהו שמכירים דרך הפייסבוק, אבל גם מהרחוב.” (”ישראל היום”, 22.11.13).

מהציטוט הזה עולה כי גבולות האינטימיות נפרצו כליל, ולא רק שבני נוער אינם רואים ביחסי מין אקט הנעשה מתוך אהבה, אלא שיחסי מין הינם טריוויאליים עד כדי כך שנערות מקיימות יחסים גם עם אנשים זרים להן אותם הן פגשו באופן מקרי דרך הרשתות החברתיות או אפילו ברחוב.

כאמור, כתבות אלה מגדירות מחדש את גבולות השיח על יחסי מין בקרב בני הנוער ואת יחסם לנושא. הכתבות מציגות מציאות חברתית חדשה בה העיסוק במין לא רק שאינו מהווה טאבו, אלא מהווה התנהגות נורמטיבית ואף רצויה מבחינה חברתית. הכתבות מציגות מציאות לפיה קיום יחסי מין עם גברים מבוגרים הינה התנהגות נורמטיבית ואף רצויה עבור נערות, כמו גם קיום יחסי מין מזדמנים ללא היכרות מוקדמת או מערכת יחסים זוגית עם השותף לאקט. הצגה זו יש בה כדי לערער על כך שהזמר ומקורביו התנהלו באופן פסול, מנצל או פלילי כלפי הנערות, ואולי אף לרמז כי הנערות עצמן עודדו את המצב מתוך שאיפה לשפר את מעמדם החברתי.

”לגעת בזוהר”

תמה זו מתייחסת למסגורן של הנערות כמי שמעוניינות להתקרב למפורסמים ולשהות בחברתם ולשם כך יסכימו ”לעשות הכול”. התמה מתקשרת לתופעה הרווחת בקרב נערות של הערצת שחקני קולנוע וזמרים, תופעה שאף זכתה להתייחסות מחקרית (Karniol, 2001).

בדומה לדרכי המסגור שצויינו לפני כן, גם מסגור זה מעביר חלק מהאחריות לפרשה לנערות עצמן ובמקביל מסיר אחריות מהזמר וממקורביו. הצגת הנערות בדרך זו מבוססת על שני מרכיבים של הסיקור העיתונאי. המרכיב הראשון הוא ההצגה של עולם המפורסמים כזוהר ונחשק במיוחד, כזה שכל בר דעת ירצה לקחת בו חלק, ובמיוחד נערות צעירות. המרכיב השני הנו הצגת ”ראיות” לשאיפתן של הנערות לקחת חלק בעולם הזוהר באמצעות קרבה אל הזמר ואל מקורביו.

דוגמאות להצגה הזוהרת של עולם המפורסמים ניתן לראות באזכורים רבים המתארים את חיי הזוהר הנחשקים של אותם זמרים במהלך סיקור הפרשה. לדוגמה, הציטוט הבא מתוך "ישראל היום" המתאר את החיים מאחורי הקלעים של עולם הזוהר: "להיות זמר זה לא רק מקצוע. לעיתים זה גם אורח חיים. במסיבות מבקרים לעיתים קרובות זמרים מפורסמים [...] הם נוהגים להגיע עם פמליה עשירה משלהם, ברכב מפואר שכולל נהג צמוד [...] המשותף לכולם, כחלק מתרבות השואו אופ, גם כולל את המין הנשי, שאם היא לא קורעת את הרחבה, היא תהיה תלויה לו על הזרוע ביציאה." ("ישראל היום", 15.11.13).

הציטוט מתאר מצב בו המקצוע "מלווה אותם גם אחרי שעות העבודה", ובא לידי ביטוי בהשתתפות במסיבות יוקרתיות, בנהיגה ברכבים מנקרי עיניים הכוללים נהג צמוד ובחיי מותרות ושפע. כל אלה הם חלק מתרבות שלמה שמכונה 'שואו אופ', כלומר, לראות ובעיקר להיראות. בולט כי הערך המרכזי עליו מושתת עולם הזוהר הוא קפיטליזם. נדמה כי אנשי עולם הזוהר מתעלים מעל כל אדם אחר, הם בעלי דרגה גבוהה, אולי אפילו על-אנושית. ידם בכל, וכל אחד היה רוצה לקחת חלק בתהילתם. הם מוקפים בפמליה עשירה שתפקידה להראות כי הם אנשים חשובים ומוכרים. תפקיד השימוש במילה "פמליה" הוא ליצור תחושה של יוקרה, כיוון שהמילה "פמליה" מעלה דימויים מעולם המלוכה. מלכים נהגו לנוע כשאינם פמליה של יועצים, עוזרים, שומרי ראש ועסקנים. כך גם אנשי הזוהר בתרבות של ימינו. הרי זו לא עוד קבוצת אנשים, אלא קבוצה שמלווה אדם בעל חשיבות רבה. האישה גם היא לוקחת חלק בתרבות ה'שואו אופ', היא עוד פריט חובה שיש להגיע אתו להשלמת המראה החיצוני. עולם הזוהר יוצק את הנשים לתוך תבנית שוביניסטית, ומצופה מהן להניע את גופן על רחבת הריקודים או להיצמד אל הידוען ולתפקד כחפץ שנועד לקשט את הזמר. ככל שהאישה יפה יותר, הידוען נחשב יותר. הנשים

מתוארות כלוקחות חלק בעולם הזוהר ממקום תליתי, פסיבי וחסר ערך עצמי, ומיקום זה נתפס כחלק מתרבות "עולם הזוהר".

תיאורים אלה ותיאורים נוספים מציגים את עולמם של המפורסמים ככזה שנערות שואפות לקחת בו חלק. הסיקור אינו מבקר את ערכי עולם הזוהר, הוא משקף את הדינמיקה באופן כמעט אובייקטיבי. ערכי עולם הזוהר אינם עומדים למבחן. מבחינת הסיקור עיתונאי, זה כמעט לגיטימי שנשים ירצו להיות קישוט לצידו של מפורסם ושהוא יתייחס אליהן כאל אובייקטים. לכן, אין מקום להאשים את הנערות או את המפורסם, שנהג על פי המקובל בחברה אליה הוא משתייך.

לאחר הצגת עולם הזוהר המפתה, ממשיך הסיקור העיתונאי ומציג את הנערות כמי שנשבות בקסם של עולם המפורסמים, למשל על ידי התייחסות כזאת: "ל' טוענת שתמורת פרסום, בנות בגילה מוכנות לעשות כמעט הכול.

"זה העניין של להיות עם מפורסמים' [...] כדי שאוכל מיד להעלות את התמונה לאינסטגרם או להעביר בוואטסאפ לכולם. אילו מישהו היה מזמין אותי, והוא מפורסם, לא הייתי הולכת איתו? ברור שכן. נערות מצלמות את עצמן לרשת בכוונה עם מפורסמים. למה? כי הן מקבלות תשומת לב, הן מרגישות מקובלות." ("ישראל היום", 22.11.13).

לפי אמירותיה של ל', זהו הישג להיות בקרבתו של אדם מפורסם, ומה שעולה מדבריה הוא הצורך שלה להיתפס כמקובלת בעיניי הסובבים אותה. כלומר, שיתוף של תמונה עם מפורסם ברשתות החברתיות מעניק לנערה סטטוס חברתי. היא מוסיפה ואומרת שאם מפורסם היה מזמין אותה לצאת איתו היא כמובן הייתה נענית להזמנתו. אין חשיבות לגילו ולמניעיו, העיקר להתעטף בהילת הזוהר שלו בתקווה שהילה זו תעבור גם אליה. בנוסף, ל' מציינת כי בזכות הקרבה למפורסם ניתן לזכות גם בתשומת לב מהסביבה, מצב נחשק בפני עצמו.

מעניין לציין שכתבה זו נושאת את הכותרת: "נערות יעשו הכול כדי להתחכך בסלבס". כותרת עסיסית המופיעה במירכאות ומסמלת ציטוט מתוך אמירה מאוד נחרצת כלפי התנהגותן של הנערות בפרשה והתנהגות האופיינית לנערות ככלל. בכתבה עצמה ציטוט זה אינו מופיע כך שלא ניתן לדעת למי לייחס את האמירה הזו. ייתכן שהכותרת מתייחסת לטענתה של ל' ש"תמורת פרסום בנות בגילה מוכנות לעשות כמעט הכול", אך קיים הבדל משמעותי בין האמירה בכותרת לבין טענתה של ל'. לפי ל' המניע הוא הפרסום בעוד שעל פי הכותרת המניע הוא התחככות בסלבס. בנוסף, בכותרת מצוין ש"נערות יעשו הכול" בעוד שטענתה של ל' היא ש"בנות בגילה מוכנות לעשות כמעט הכול". למעשה, הכותרת קובעת שלנערות אין שום גבולות וכל האמצעים כשרים בדרך למטרה. למילה "להתחכך" מטען שלילי והיא מרמזת על חנופה ואולי אף על מניפולטיביות מצד הנערות בניסיוןן לטפס בסולם החברתי תוך הצמדות והשתרכות לרגליו של בעל המעמד. כותרת זו מעצימה את מסגורן של הנערות כמי ששואפות "לגעת בזוהר" ואף פועלות לשם כך, ומחזקת את התחושה כי הסיקור העיתונאי מציג יחסי כוחות שיכולים להתפרש כך שהנערות הן האחראיות למצב ושהן יצרו אותו, בעוד הסלב ומקורביו נפלו קורבן למניפולציה מצדן.

סיכום

מחקר זה ניתח את הסיקור החדשותי של העיתונים "הארץ" ו"ישראל היום" של פרשת "הזמר המפורסם והקטינות". הפרשה עסקה בחשדות כי הזמר אייל גולן, אביו ומקורבים נוספים נהגו לקיים יחסי מין אסורים עם מספר קטינות בהזדמנויות שונות. בנוסף, עלו חשדות כי אותם מעורבים סרסרו בנערות וסיפקו להן סמים. הפרשה סוקרה בהרחבה בכלי התקשורת. זו אינה הפרשה הראשונה של עבירות מין שסוקרה בהרחבה בכלי התקשורת בשנים האחרונות. עם זאת, ייחודה בכך שמעורבים בה

מספר גברים בוגרים, ביניהם גבר מפורסם בעל מעמד והשפעה, וקטינות. גורמים אלה, שהופיעו בנפרד בפרשות קודמות, עוררו עניין תקשורתי. בהתאם לכך, שילוב כל הגורמים בפרשה אחת במקרה הנוכחי הביא לעניין תקשורתי נרחב ביותר. המחקר התמקד בשאלת דרך מסגורן והצגתן של הנערות המעורבות בפרשה, מתוך תפיסה שבאמצעות הסיקור התקשורתי ניתן ללמוד על ההבניה התרבותית והחברתית של יחסי הכוחות המגדריים בחברה הישראלית.

ממצאי המחקר מלמדים כי לכל אורך סיקור הפרשה, בשני העיתונים, הנערות הוצגו באור שלילי ועובדת היותן הקורבנות בפרשה הועלתה בספק. התייחסות זו באה לידי ביטוי באמצעות מסגורן על פי ארבעה מוטיבים: מוטיב של "דה-הומניזציה" של הנערות; הצגת הנערות כעדות בעייתיות; טריוויאליזציה של יחסי המין; ומסגורן של הנערות כמי שיעשו הכול כדי להתקרב לעולמם הנחשק של המפורסמים ו"לגעת בזוהר". כלומר, הנערות הוצגו כחפצים או תוך שימוש בדימויים מעולם האוכל (דה-הומניזציה) דבר שיש בו כדי להביא להתנתקות מוסרית וכך לתת לגיטימציה לאלימות פיזית או רגשית כלפיהן (Vance et al., 2015). במקרים אחרים הן הוצגו כמגוחכות, רגשיות, טיפשות ונבוכות ("הטפשה") או כמי שהתנהגותן אינה נורמטיבית, מופקרת ואף פלילית. התייחסות זו עוררה ספק לגבי מהימנותן ותמימותן של הנערות ואף יצרה כלפיהן דה-לגיטימציה. לבסוף, עלו תהיות באשר למידה בה הן אכן קורבנות, בעקבות הצגתן כמי שקיום יחסי מין (באופן כללי ובפרט עם גברים מבוגרים מהן באופן מזדמן ומקרי) מהווה אקט טריוויאלי עבורן ואולי אף התנהלות מקובלת ורצויה חברתית, במיוחד כאשר יחסי המין הם עם דמות ציבורית נחשקת המקרבת אותן אל עולם הזוהר ומאפשרת להן טעימה ממנו.

ניתן לסכם כי דרך מסגורן והצגתן של הנערות המעורבות בפרשה תואמת לממצאים של מחקרים קודמים שעסקו בסיקור החדשותי של עבירות מין (להב, 2006; Hindses; 2015; Vance et al., 2018; Sacks, et al., 2019; Fileborn, & 2019). ההתמקדות הפרסונאלית בנפגעות, ההתייחסות

אליהן כאל "לוליטות" פתייניות ומופקרות, הגורמות לגבר לבצע בהן מעשה פוגעני בלי שהתכוון לכך, מוכרת מסיקור של פרשות אחרות בהן מעורבות קטינות (Soothill & Walby, 1991). העיסוק הנרחב בשאלת ניסיון המיני והצגתן כ"נערות רעות" מוכרים ממחקרים העוסקים באופן הצגתן של נערות באמצעי התקשורת (Durham, 2004; Griffin, 2004; Gonick, 2006; 2008). גם הדגש על כך שהנערות העריצו את הזמר (ומכאן שהוא היה מוכר להן), שהן צעירות ממנו ורובן ממעמד חברתי נמוך משלו, שהן ככל הנראה צרכו סמים ואלכוהול ונהגו בדרך שאינה מקובלת חברתית ושקיום יחסי המין היה "בהסכמה", ללא שימוש בנשק, הינה דרך מקובלת למסגורן של נפגעות עבירות מין (Sacks, et al., 2018; Meyers, 1997; Benedict, 1992). סיקור חדשותי זה מעודד חשיבה על הפרשה בהתאם למיתוסים מקובלים לגבי עבירות מין לפיהם ייתכן שהנערות "רצו את זה", "הביאו את זה על עצמן", "פיתו/עודדו את המעשה" בעוד הגברים עצמם "לא התכוונו לפגוע" או "פשוט לא היו מסוגלים לשלוט בעצמם" אל מול פתיינותן של הנערות (Grubb & Turner, 2012; Sacks, et al., 2018).

דרך מסגורן והצגתן של הנערות המעורבות בפרשה מעלה את השאלה: האם מדובר כאן בעבירות מין? האם יש כאן צד פוגע וצד נפגע? ואם אכן מדובר בעבירת מין - מי ניצל מינית את מי? האם הגברים הבוגרים הם שניצלו את הנערות, או שמא הנערות הן האשמות בפרשה ולמעשה הן ש"ניצלו" את הזמר המפורסם ומקורביו? חשוב לציין, כי במקרה זה, השאלה שמעלה הסיקור החדשותי, אינה רלוונטית בהיבט המשפטי כלל וכלל. מבחינה משפטית, בשל גילן הצעיר של הנערות, אין כל מחלוקת על כך שמדובר בעבירת מין, גם אם קיום יחסי המין עם הגברים הבוגרים היה ב"הסכמה". זאת כיוון שבעילת קטינה בהסכמה עדיין נכללת תחת ההגדרה של עבירת מין בחוק העונשין (חוק העונשין תשל"ז, 1977).

לפיכך, ניתן לראות בשאלה המתעוררת בעקבות הסיקור החדשותי של הפרשה דוגמה ברורה להבניה התרבותית והחברתית של נערות, של עבירות מין ושל יחסי הכוחות המגדריים בחברה הישראלית. לפי ממצאי המחקר הנוכחי, אין משמעות לגילן הצעיר של הנערות ולגילם של הגברים בפרשה ויחסי הכוחות המגדריים המוטלים באופן ברור אין בהם כדי להכריע בשאלת האשמה בפרשה. ניתן לראות בכך דוגמה להסתכלות פטריארכלית ברורה, לפיה היעדר השוויון בין המינים נתפס כמובן מאליו ולכן כלא רלוונטי בקביעת האשמה. בדומה למחקרים קודמים בנושא, למשל מחקרה של להב (2006), גם בסיקור העיתונאי של פרשת "הזמר המפורסם והקטינות" הרושם המתקבל הוא שהזמר ומקורביו הם לא בהכרח האשמים בהתרחשויות וייתכן אף שאינם אשמים כלל. האחריות במידה רבה מוטלת על הקורבנות בפרשה, הנערות, והן אלה שמעמדן ככל הנראה ייפגע בעקבות הפרשה. בדרך זו נשמרים יחסי הכוחות הפטריארכליים לפיהם הגבר משמר את עמדת הכוח, בעוד מעמדה של האישה נמוך יותר ואף נחלש עוד יותר. סיקור הפרשה, אם כן, מצביע על כך שיחסי הכוחות בישראל הינם עדיין פטריארכליים, וכי מעמדן של נשים עדיין נמוך משל גברים והעיתונות משמרת את אי-השוויון. בנוסף, המחקר מציג כי העובדה שהנערות במקרה הנוכחי הן הנפגעות מינית, אינה גורמת לכך שמתייחסים אליהן אחרת מכפי שמתייחסים אל נערות באמצעי התקשורת במקרים אחרים (למשל, בפרסומות, בתכניות טלוויזיה או בסרטים).

כאמור, המחקר הנוכחי אינו המחקר הראשון שבוחן את הסיקור התקשורתי של עבירות מין בנערות בישראל. עם זאת, בשונה ממחקרים קודמים שעסקו בעבירות מין בקטינות שבהן כל המעורבים היו בני נוער, בפרשה הנוכחית בצד הגברי ניצבים גברים בוגרים, שלא רק שאינם שייכים למסגרת החברתית של הנערות הנפגעות, אלא הם דמויות ציבוריות מוכרות ובעלות מעמד. השילוב הייחודי בפרשה זו של גברים מפורסמים וקטינות, הוא הגורם המרכזי לכך שהפרשה קיבלה תשומת לב תקשורתית רבה, והופך מחקר זה לראשוני מסוגו בישראל. בהתאם לכך עלתה התהייה: האם דרך

הסיקור במקרה זה תהיה זהה לזו שנמצאה בעבר? כלומר, האם הסיקור של עבירת מין בנערה יהיה זהה לסיקור של עבירות מין בנשים? האם הסיקור של עבירת מין בנערה כאשר הפוגע הוא גבר בוגר ומפורסם יהיה זהה לסיקור כאשר הן הנפגעת והן הנפגעים הם נערים? כאמור, הממצאים מעידים שדרך הסיקור דומה, ושללא קשר למעורבים בפרשה, הסיקור מחליש את הצד הנשי בפרשה ומעצים את הצד הגברי ומזכה אותו.

כטבעם של מחקרים מסוג זה, המחקר הנוכחי מוגבל בהיקפו. לכן, יש מקום למחקרים נוספים שיבחנו את דרך סיקורן של פרשות דומות באמצעי התקשורת. בנוסף, מומלץ לשקול את בדיקת הסיקור של פרשה זו ואחרות באמצעי תקשורת נוספים, מתוך הבנה כי סוג המדיום עשוי להשפיע על דרך סיקור האירועים.

חשוב לציין, מאחר שמדובר בפרשה שקיבלה הד ציבורי נרחב ותגובות רבות, כי אמצעי התקשורת סיקרו קולות שונים ועמדות שונות ביחס לפרשה, החל מקולות הקוראים להחרים את הופעותיו של אייל גולן בשל התנהגות לא מוסרית וכלה בקולות הקוראים להפגנת תמיכה בזמר שהואשם על לא כל עוול בכפו. עם זאת, במחקר הנוכחי נמצא כי גם כאשר הסיקור החדשותי כלל ביקורת על התנהלותם של אייל גולן והמקורבים לו, מסגורן והצגתן של הנערות עדיין נותרה שלילית ברוב המוחלט של הכתבות. כלומר, גם האשמת הגברים המעורבים בפרשה לא הביאה לסיקור אוהד או מכבד כלפי הנערות (במקרים בהם הופנתה אצבע מאשימה כלפי הגברים בדרך כלל הצגת הנערות הייתה בדרך של דה-הומניזציה, כלומר התייחסו אליהן כאילו אינן צד בעניין). מכאן, שהמחקר הנוכחי מציג מציאות ישראלית לא שוויונית ומוטה, לפיה גם אם הגבר נתפס כאשם אין זה מספיק כדי לזכות את האישה.

לסיום, פרשת אייל גולן והקטינות עלתה לכותרות בין השנים 2013-2014, לפני תחילת פעילותה של תנועת "me too" בשנת 2017. לאור פעילותה המשמעותית של תנועת "me too" וההשפעה האפשרית שלה על הסיקור החדשותי של עבירות מין

בתקשורת (Hindes & Fileborn, 2019) עולה השאלה: כיצד הייתה הפרשה מסוקרת אם הייתה נחשפת בימים אלה? כיצד היו ממוסגרות ומוצגות הנערות אם פרשה כזו הייתה נחשפת כיום?

מקורות

אבולעפיה, י' (1997). תהליך ההבניה החברתית של אלימות כנגד נשים כבעיה חברתית בישראל (עבודה לשם קבלת תואר מוסמך). אוניברסיטת בר אילן, רמת גן. איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית בישראל (2018). נייר עמדה: סיקור תקשורתי לא פוגעני של עבירות מין. בתוך איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית בישראל. אוחר מ-

<https://www.1202.org.il>

אייל גולן (2019). ויקיפדיה, האנציקלופדיה החופשית. אוחר מ-

https://he.wikipedia.org/wiki/%D7%90%D7%99%D7%99%D7%9C_%D7%92%D7%95%D7%9C%D7%9F

ברק-ברנדס, ס' וגפן - קושילביץ', ש' (2010). "איפה רוז?!": בחינת סיקור רציחתה של רוז פיזם בעיתונות הישראלית כמקרה בוחן לייצוגי אלימות נגד ילדים. מסגרות מדיה, 5, 57-81.

הקר, ד' (2011). אלימות והטרדה: הטרדה מינית, מאפייני ומימדי התופעה, בתוך ל' לבנון (עורכת), מילים מטרידות: סוגיות בהטרדה מינית מילולית (37-45). ירושלים: המכון הישראלי לדמוקרטיה.

חוק העונשין, תשל"ז-1977.

להב, ה' (2006). שקופות: פטריארכיה ועריכה בטקסט עיתונאי - מקרה מבחן של סיקור אונס בעיתונות בישראל (עבודה לשם קבלת תואר דוקטור לפילוסופיה). אוניברסיטת תל אביב, תל אביב.

- להב, ה' (2008). "מקרה מזעזע": סיקור תקשורתי של תקיפות מיניות בישראל, איגרתא, 10, מכון הרצוג: אוניברסיטת תל אביב.
- לירן - אלפר, ד' פסצ'אנסקי, מ' (2014). "הנסיכה והעדשות": ייצוגי קייט מידלטון בהיריון בעיתונות המודפסת בישראל. מגדר, 3, 1-22.
- למיש, ד' (2000). "אם אתה לא שם אתה לא קיים": הפרסומת כאשנב הצצה לחברה הישראלית. בתוך ח' הרצוג (עורכת) מדינה במראה (עמ' 559-539). תל אביב: רמות.
- למיש, ד' (2007). "הפוליטיקה של הדרת מיעוט בתקשורת: דימויי נשים וסיקור האלימות נגדן". בתוך ד' כספי (עורך) תקשורת ופוליטיקה בישראל (עמ' 207-185). ירושלים/תל אביב: מכון ון ליר/הוצאת הקיבוץ המאוחד.
- פלד, ע', לחובר, ע' וקומס, מ' (2017). מבוא: נערות וגוף בישראל: סקירת ספרות. בתוך ע' לחובר, ע' פלד, ומ' קומס (עורכות), נערות וגופן: מדברות, נוכחות, נסתרות (עע' 39-11). ירושלים: מאגנס.
- קורן, א' (2008). ההבניה של אונס בעיתונות והפוליטיקה של האשמת הקרבן. בתוך א' שהם (עורכת). הפיקוח על עברייני-מין בישראל: ענישה או טיפול? (עמ' 221-238). תל-אביב: פרלשטיין-גינזור בע"מ.
- קורן, א' (2019). דיווח על פשיעה בעיתונות היומית בישראל. קשר, 52, 111-123.
- רימלט, נ' (2005). על מין, מיניות וכבוד: החוק למניעת הטרדה מינית במבחן התיאוריה הפמיניסטית והמציאות המשפטית. משפטים, 3, 601-654.
- שוהם, א' (1998). תגובת העיתונות לאונס בשומרת: היערכות שלילית או פאניקה מוסרית. מפגש, 10-11, 208-221.

- Allan, S. (1998). (En) gendering the truth politics of news discourse. In C. Carter, G. Branston & S. Allan (Eds.), *News, Gender and power* (pp. 121-140). London: Routledge.
- Benedict, H. (1992). *Virgin or vamp: How the press covers sex crimes*. Oxford: Oxford University.
- Blayney, J. A., & Read, J. P. (2018). Sexual Assault Characteristics and Perceptions of Event-Related Distress. *Journal of Interpersonal Violence*, 33(7), 1147–1168. <https://doi.org/10.1177/0886260515614560>
- Chancer, L. S. (2009). Victim blaming through high-profile crimes. In D. Humphries (Ed.), *Women, Violence, and the media: Readings in feminist criminology* (pp. 256-268). Boston, MA: Northeastern University Press.
- Cuklanz, L.M. (2000). *Rape on Prime Time*. Philadelphia: University of Pennsylvania.
- Durham, M.G. (2008). *The Lolita Effect: The Media Sexualization of Young Girls and What we Can Do About It*. Woodstock, NY : Overlook Press.
- Hindes, S. & Fileborn, B. (2019). Girl power gone wrong": #MeToo, Aziz Ansari, and media reporting of (grey area) sexual violence. *Feminist Media Studies*, doi:10.1080/14680777.2019.1606843
- Franiuk, R., Seefeldt, J., & Vandello, J. (2008). Prevalence of Rape Myths in Headlines and Their Effects on Attitudes Toward Rape. *Sex Roles*, 58(11–12), 790–801 .
- Fredrickson, B. L., & Roberts, T. A. (1997). Objectification theory: Toward an understanding of women's lived experiences and mental health risks. *Psychology of Women Quarterly*, 21, 173–206. doi:10.1111/pwqu.1997.21.issue-2
- Glaser, B. G. & Strauss, A. L. (1967). *The discovery of grounded theory: Strategies for qualitative research*. Chicago, IL: Aldine.
- Gonick, M. (2006). Between "Girl power" and "Reviving Ophelia": Constituting the Neoliberal girl subject. *NWSA Journal*, 18(2), 1-23.
- Grubb, A., & Turner, E. (2012). Attribution of blame in rape cases: A review of the impact of rape myth acceptance, gender role conformity and substance use on victim

- blaming. *Aggression and Violent Behavior*, 17(5), 443–452.
<https://doi.org/10.1016/j.avb.2012.06.002>
- Griffin, C. (2004). Good girls, bad girls: Anglocentrism and diversity in the constitution of contemporary girlhood. In A. Harris (ed.), *All about the girl: Culture, power, and identity* (pp. 29-43). New York: Routledge.
- Karniol, R. (2001). Adolescent females' idolization of male media stars as transition into sexuality. *Sex Roles*, 44 (1/2), 61-77.
- Korn, A., & Efrat, S. (2004). The coverage of rape in the Israeli popular press. *Violence Against Women*, 10(9), 1056-1074.
- Lindlof, T., & Taylor, B. C. (2002). *Qualitative communication research methods* (2nd ed.). Thousand Oaks, CA: Sage.
- Mendes, P. (2000). Social conservatism vs social justice: the portrayal of child abuse in the press in Victoria, Australia. *Child Abuse Review*, 9(1), 49-61.
- Meyers, M. (1997). *News Coverage of Violence Against Women: Engendering Blame*. Thousand Oaks: Sage .
- Ostermann, A. C., & Keller-Cohen, D. (1998). "good girls go to heaven; bad girls..." learn to be good: quizzes in American and Brazilian teenage girls' magazines. *Discourse & Society*, 9(4), 531–558.
- Pennington, R., & Birthisel, J. (2016). When new media make news: Framing technology and sexual assault in the Steubenville rape case. *New Media and Society*, 18(11), 2435–2451. <https://doi.org/10.1177/1461444815612407>
- Rudman, L. A., & Mescher, K. (2012). Of animals and objects: Men's implicit dehumanization of women and likelihood of sexual aggression. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 38(6), 734–746. doi:10.1177/0146167212436401
- Sacks, M., Ackerman, A. R., & Shlosberg, A. (2018). Rape Myths in the Media: A Content Analysis of Local Newspaper Reporting in the United States. *Deviant Behavior*, 39(9), 1237–1246.

Schick, L. (2014). "Hit Me Baby": From Britney Spears to the Socialization of Sexual Objectification of Girls in a Middle School Drama Program. *Sexuality and Culture*, 18(1), 39–55. <https://doi.org/10.1007/s12119-013-9172-7>

Soothill, K. (1991). The Changing Face of Rape? *British Journal of Criminology*, 31, 383–92.

Soothill, K., & Walby, S. (1991). *Sex crime in the news*. London: Routledge.

Steiner, L. (1998). News accounts of power at work. In C. Carter, G. Branston & S. Allan (Eds.), *News, Gender and power* (pp. 145-159). London: Routledge.

Tipler, C. N., & Ruscher, J. B. (2019). Dehumanizing representations of women: the shaping of hostile sexist attitudes through animalistic metaphors*. *Journal of Gender Studies*, 28(1), 109–118.

Vance, K., Sutter, M., Perrin, P. B., & Heesacker, M. (2015). The Media's Sexual Objectification of Women, Rape Myth Acceptance, and Interpersonal Violence. *Journal of Aggression, Maltreatment & Trauma*, 24(5), 569–587.

Walkerdine, V. (1997). *Daddy's girl: Young girls and popular culture*. London: Macmillan.